

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

19. Etjam in voluntate potest dari auxilium possibilitatis. De concursu
generali Dei ad omnes naturas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Dad hoc adjuvant, ut possibilis faciendi man-
data homini tribuantur, quis enim poterit fa-
cere bonum aut vitare malum quod ignorat
esse faciendum aut vitandum? Ut autem illa
possibilitas determinetur ad hoc ut faciat aut

A non faciat bonum aut malum nullo modo facit in-
telligentia, sed vel ab ipso libero voluntatis ar-
bitrio, vel certe, si imbecilla voluntas seu vo-
litione est ab alio ipsius voluntatis adjutorio cō-
currente liceat simul scientia, exspectandum est.

Etjam in voluntate potest dari auxilium possibili-
tatis. De concursu generali Dei ad
omnes naturas.

C A P V T X I X.

De adjutorio possibilis quod pote-
stati voluntatis adjuvanda adhibe-
tur, major dubitatio esse potest: idq;
sive de concursu generali, sive de gra-
tia habituali sive de actuali sermo fiat; de qui-
bus ordine dilputandum est.

Vbi imprimis certa illa veritas fundamenti
loco supponenda est, etjam in potentia voluntatis possi-
dari adjutoriorum quod solam possi-
bilitatem adjuvet non actionem aut volun-
tatem, quicquid enim ipsum posse voluntatis
seu posse velle, seu potestatem volendi & con-
sequenter agendi adjuvat, ita ut velle & agere
noltrum sit, hoc est, quo ita velimus & agamus
ut nobis liberum & indifferens sit non habere
voluntatem & actionem, hoc ex mente Pelagi
adjutoriorum possibilis dicitur, tametsi istud
adjutoriorum simili ad volendum & agendum
pro nutu hominis sese cum illo determinantis
aliquid conferat: sicut hoc in cognitione res-
pectu volitionis & actionis manifestum est &
supra latius demonstratum est.

Iam vero etjam generalem concursum &
habitus voluntatis & quasdam gratias actuales
esse tales extra controversiam est. Nam præter
eos qui physicas predeterminationes omnibus
motibus voluntatis adhibent, communis est
Scholasticorum sententia generalem concur-
sum ipsius voluntatis arbitrio ita contempe-
rari, ut non ideo actu voluntas agat, quia con-
cursus ille datur, sed ideo detur, quia voluntati
ad agendum sese cum illo determinare pla-
cat, concursu enim generali uti vel non uti
prosunt in arbitrio voluntatis positum esse
concedunt. Nec minus res ista de habitibus vo-
luntatis certa est. Nam sicut habere, autore D.

Thoma, dicimus id, quo libere possumus uti vel frue-
ti voluntatis; ita & habitus quo quis agit cum vo-
luerit. Nec enim dat voluntatem vel actionem,
sed potentiam dumtaxat voluntatis roboret
& promptam facit, ut velle & agere tunc se-
quantur, cum nutus liberi arbitrii potentiam
ad volendum & agendum una cum habitu
concurrente determinaverit. Neque dubium
esse potest, quin simile adjutoriorum actuale in
voluntate ponit, quod nutui eius ita
contemporatum sit ut eam agere volentem
adjuvet; agere nolentem non incitat aut pro-
ritet ad actionem, vel certe si quo modo incita-
verit, frango libertatis ita subjectum sit, ut non
nisi ejus arbitrio potestas adjuta ad volendum.

A agendumque profiliat.

Vt igitur de generali concursu incipiamus,
extra controversiam statui debet, Pelagianos
concursum illum generalem quo Deus omnes
omnino naturas cum caesis secundis efficit &
conservat, libentissime professos esse & acer-
rime defendisse. Vbique Catholicæ illius do-
ctrina semina per omnes penè libros eorum sparsa
conspicias. Hoc enim agit Pelagius in Colof. c. 3.
Commentarijs: Qui (Dominus) ubique semper n. 40.
videt & custodit omne quod factum est. Hoc post
Pelagium agit instantissime Julianus, ut in
Augustini libris de nuptijs ad Valerium, ad
illum Apostoli locum; Deus dat illi corpus sicut
vult, & unicuique semen proprium corpus; cor-
pus ipsum à Deo fieri docet; si ergo Deus ha-
mano semini quod nemo negat vel prudentius vel piorius
proprium sicut omnibus rebus corpus attribuit, unde
quemquā revū probabis? Et in lib. operis imperf.
etiam à Deo formata sentit lineamenta corpo-
ris. an. & per primā culpam membrorum lineamenta
traxisse? parvulus nempe. Et respondet sibi: Sed
hec à Deo informari & per hanc bona esse concesseras.
Et ibidem de forma corporis idem tradit, hoc
est informatione, & ipsa etjam anima: Per quid
hoc peccatum inventur in parvulo? Per formam cor-
poris? Sed hanc Deus tribuat. Per ingressum animae?
Sed nihil debet semini corporali qua nova à Deo con-
ditur. Quin & ipsum operationis divinae, hoc
est concursus illius generalis quo creaturas
producit exponit modum: Quatuor hic persona-
rum causa veritatis, Dei opificis, duorum parentum de
quibus materia prestat, operanti (Deo). & par-
vulus qui nascitur. Et rursum: Cumque ipsi itidem
licet de seminibus à Deo institutis, tamen interveniente
Dei potentia in visceribus singuntur maternis,
obstipo studio affirmant, nequivise carnem sine mini-
strio viri ex carne virginis fabricare. Et quo ni-
hil amplius desideres omnium apertissime:
Quem conditor premisit (Isaac) conditor dedit, non Lib. 2. de
concubitus sed Dei opus est qui nascitur. Quemque nupt. &
primum hominem fecit ex pulvere, omnis fabri catar
ex semine. Sicut ergo tuu latus qui assumptus est,
materia, non auctor fuit hominis: ita nubes quia illa
velut pennis confectrix, commixta que semini sunt, non
explic operationis vicē, sed de thesauris nature offert
Deo, unde illi hominem dignatur operari. Que omnia
August. n. 4 & vera esse profiteretur. Deniq; ad
magisacerbum, invidiosum & impium Catholicis &
Augustino imponere & reprobare
solent, quam quod Deum nascentium hominū
negarent

N

Lib. 1. oper. negarent esse conditorem. Julianus: *Quid est A* men ipsum conformare, delineare, animare, offibus denique nervisque compingere. Quod sane neque primâ hominis creatione, neque nouâ aliquâ miraculosâ productione, sed illo concursu facit, quem omnes generalem dicimus, quicunque omnibus substantijs producendis, conservandis, administrandis, ue adhibetur.

Lib. 2. cont. *Lib. c. 1.* Nam ne quis forte suspicaretur de alio quodam divinae operationis influxu inter Augustinum atque Julianum esse sermonem, dubitationem omnem tollit ipse Augustinus. Cum enim de Juliano dixisset, quod testem volunt ad Lib. 2. de
bibere *Apostolum*, quod probaret Deum, quod & nos, *nupt. &* inquit, *dicimus de humana seminibus hominem ope-*

Lib. de nupt. & concup. c. 1. *modum istius operationis explicando sub-*

Lib. 3. cont. *Lib. c. 18.* *necebit: Ac deinde (post factum semen) creator*

omnipotens incomparabilis ubique praesentia & crea-

trice potentia, de seminibus hominum prout vellet

quod & nunc facit, operaretur in famina sicut de se-

minibus frumentorum, pro ut ruit, operatur in terra.

Nam eadem humani seminis & aliorum cie-

rationem etiam clare Julianus indicat, quan-

do dicit: Humano semini proprium sicut singulu-

rebus corpus attribuit. Et hoc neminem negare sive

prudentiam sive piorum. Nempe quia Catholicæ

fidei dogma est. Vnde cum alibi asservisset

Filios de corporum communione nascentes reputari

divino opere, Respondet & Augustinus, quasi

lib. 3. c. 10. qui hoc negaverit possum esse Christianus. Et plenil-

limum ea de re Catholicorum cum Pelagianis

consensum indicamus, mox subiungit: Provi-

derem, inquit, quam promptissime confitemur & libe-

ritissime predicamus, vela habeat inter nos contro-

versiam, ita per Scripturarum testimonia conatu-

re ostendere.

De concursu generali Dei ad operationes etiam voluntatis.

C A P V T X X .

*E*t hæc quidem quamvis de concursu ad substantias sive ad effectus quos creatura operando producunt, manifeste intelligantur, consequenter tamen etiam de concursu ad ipsas operationes creatas, quibus creaturarum effectus producuntur, intelligi debent. Neque enim Deus & creatura illos effectus distincti producunt actionibus, sed una profusa eademque qua à diversis principiis Deo simul & creaturâ fluit, sicut hoc communiter à Philosophis explicari solet. Hinc est quod in alijs locis eundem Dei concursum ad ipsas quoque creaturarum operationes evidenter extendunt. Nam in primis ex professo docet Julianus comixtionem corporum, qua est quedam corporum operatio, à Deo fieri atque esse bonam, ideoque non posse per eam peccatum originale propagari. Similis comixtio, inquit Julianus, deformis etiam consilio corporum, & ideo corpora quoque malo à te deputantur auctori; cui mox contrariam suam sententiam subiicit: Ab ipso (Deo) igitur com-

mixtio corporum à quo est origo corporum. Cuius ar-

gumentationis energia clarus ex alio loco in-

telligitur, ubi ex eo quod Deus omnium re-

rum creator est, etiam corporis nostri membra

figuram comixtionemque ab eo factam esse

concludit. Duo autem priora per generalem

concursum ab eo formata sunt, ut ex mente

Iuliani late demonstravimus, ergo & postre-

ma commixtio. Deus, inquit, bonus per quem Lib. 3. con-

sulta sunt omnia ipse corporis nostrum membra formavit. Iul. c. 9.

Qui autem corpora fecerat, divisit & sexauit. Divisit

in specie quod in operatione coniugaret, sicutque cau-

san communionis dissimilitudo membrorum. Ab ipso

igitur comixtio corporum à quo est origo corporum.

Quod cum ingratissimè confessis, sequitur ut rerum bo-

narum, corporum, sexuarum, communionem malos fru-

cias esse non posse. Vnde ad stipulando senten-

tia Julianus Augustinus: Sit, inquit, ego tibi

rectissime dico, nullum cum quo nascitur homo, non

esse fructum corporum, sexuarum, communionem,

quorun bonorum: auctor est Deus. Si ergo Deus

bene coniunctionis fecerit, in Augustini

mentem